IBN ARABI
VOĐA NEVJERSTVA I ZABLUDE

Šejh Abdur-Rahman Abdul-Halik

Prevod: Ebu Abdus-Selam

Izdavač: Mektebetu El Guraba

e-mail: ehlisu@yahoo.co.uk

Sarajevo, Avgust 2006 godine.

Ibn Arabi, autor knjige '*Fususul-hikem*', vođa nevjerstva i zablude

UVOD

Hvala Allahu Gospodaru svjetova, Milostivom Samilosnom, vladaru Sudnjeg dana i neka je salavat i selam na Njegova roba i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a zatim:

Na jednom javnom kongresu jedan doktor Šerijata je o **ibn Arabiju**, piscu djela '***Fususul-hikem***', rekao kako je on veliki alim te da je otkrio kako se ono što je o njemu čuo u mladosti na početku traženja znanja razlikuje od onoga što je zaključio nakon što je lično pročitao njegove knjige. S obzirom da je to izrečeno na javnom skupu i da niko nije odgovorio na ovu veliku grešku, ili bolje rečeno na ovu veliku laž, zbog koje bi neko ko ne poznaje učenje ibn Arabija mogao zalutati, naumio sam da obznanim, suštinu ove stvari i da upozorim na ovu veliku opasnost.

Molim Uzvišenog Allaha, Tebareke ve Te'ala, da nam Istinu pokaže Istinom i da nas opskrbi sljeđenjem iste, i da nam zabludu pokaže zabludom, i da nam pomogne da je se klonimo. On je taj koji sve čuje i sve zna.

Abdur-Rahman Abdul-Halik

Kuvajt, ševal, 1422 h.g. / 15. 1. 2002. g.

Ibn Arabi i njegova knjiga 'Fususul –hikem'

Ibn Arabija zovu "**Najveći šejh**" (šejhul ekber).

Nosi nadimak Muhjidin, umro je 638 h.g. autor je knjige '**Fususul-hikem**' u kojoj je objelodanio svoju akidu '**vahdetul-vudžuda**' ili akidu jedinstva (neki to prevode jedinstvo bića).

Ibn Arabi u ovoj knjizi tvrdi da mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, napisao tu knjigu u riječ, i da mu je predao iz ruke u ruku a zatim mu rekao: „Iziđi sa njom među svijet."

Ibn Arabi kaže: „Vidio sam Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u snu i to u zadnjoj trećini muharrema 627 h.g. u Damasku. U svojoj ruci, sallallahu alejhi ve sellem, je držao knjigu pa mi reče: „Ovo je knjiga, Fususul-hikem, uzmi je i iziđi među ljude kako bi se njome okoristili." -'Slušam i pokoravam se Allahovom Poslaniku i našim predpostavljenima kao što nam je naređeno', rekoh.

Pa sam očistio nijet i uložio veliki trud i napaor da dostavim ovu knjigu svijetu kako mi je to naredio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i to bez dodavanja i oduzimanja"

U ovoj knjizi ibn Arabi je sabrao stvari od najvećeg kufra za koji je čovječanstvo ikada čulo i znalo za svog postojanja. Čak je kufr židova, kršćana i ostalih mušrika manji od toga.

U toj knjizi on je obznanio svoju prljavu akidu vahdetul-vudžuda po kojoj je sve što postoji: nebesa, zemlja, ljudi, džini, stoka, bilje, čisto i nečisto, svo to nije ništa drugo do Allah, Azze ve Dželle.

Sve što postoji to je samo po sebi zapravo postojanje Njega (Allaha). Ne postoji Stvoritelj i stvorenje, Gospodar i rob, već po njemu Stvoritelj je u stvari stvorenje lično a rob je u stvari lično sam Gospodar a Gospodar je lično rob, Meleki i šejtani, Džennet i Džehennem, čisto i nečisto, i sve druge međusobno suprotne stvari su jedno oko koje opisuju osobine svega što postoji. To je jedno Allahovo oko pored kojeg nema drugo. Neka je Allah visoko iznad onoga kako ga opisuje ovaj zlikovac i njemu slični.

Ovaj pokvarenjak je sebe odlikovao nad svim ljudima, poslanicima, umišljajući kako je on pečat evlija - Allahovih štićenika, kao što je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pečat svih poslanika i vjerovjesnika, alejhim selam.

Velij ili evlija je po njemu bolji od poslanika jer evlija uzima znanjen i objavu direktno od 'hakka -istine', a poslanik uz posredstvo meleka. Tako da onaj ko prima objavu bez posrednika je bolji od onoga ko je prima uz posredništvo. Iako su na kraju svi po njemu dio 'jednog oka' ali se razlikuju po stepenima i deredžama.

Raznolikost ibn Arabijevog nevjerstva i pojašnjenje akide 'vahdetul-vudžud'

Ovaj lažljivac između ostaloga kaže: „Nema potrebe da se Allah, Azze ve Dželle, izuzima od nečega što je loše jer svaka stvar predstavlja Njegovo oko i Njegovo biće. Zato onaj ko ga izuzima od stvorenja i stvari koje postoje taj nepoznaje Allaha kako treba i nije ga spoznao. Taj nije spoznao njegovo biće...

I kaže: „Znaj da izuzimanje od lošeg 'tenzih' u pogledu božanstva znači ograničavanje a to može uraditi neznalica i čovjek lošeg edeba." **(Fususul-hikem, 86)**

U opisu Nuha, alejhi selam, u tumačenju riječi Uzvišenog: „*I smišljali su velike spletke*", kaže: „Jer poziv ka Allahu predstavlja spletku za pozivanog pa su mu oni odgovorili spletkom kao što su i sami tako bili pozivani. Pa su za svoje spletke rekli: "I nikako ne napuštajte svoja božanstva i ne napuštajte Vedda, Suva'a, Jegusa, Jeuka i Nesra." Jer da su ih napustili ne bi spoznali dio 'hakka-istine' u onom omjeru koliko iznosi ostavljanje istih. 'Hakk-istina' u svakoj stvari koja se obožava ima svoju dimenziju, spozna je onaj ko je spozna a nespozna onaj ko neuspije da je spozna. Ono što se obožava kod drugih božanstava nije ništa drugo do Allah." **(Fususul-hikem, 72)**

Ovaj pokvarenjak je Nuhov narod, koji je obožavao kipove, shodno svom učenju učinio onima koji time nisu obožavali do Allaha, Azze ve Dželle.

Oni su po njemu istinski muvehhidi - jednobošci zato ih je Allah, a oni su ustvari On, uveo u vatru.

Evo kako to ibn Arabi tumači. Za riječi Uzvišenog: „*Zbog njihovih grijeha*", utopljeni su u more ilma-znanja o Allahu, Azze ve Dželle. „*Uvedeni su u vatru.*", tj., uvedeni su u vodu, jer Uzvišeni kaže: „*Kada se mora vatrom napune.*" I za riječi Uzvišenog: „I *pored Allaha neće naći drugog pomagaća.*" Tj., po njemu Allah je lično njihov pomagać pa su u Njemu uništeni zauvijek." **(Fususul-hikem, 73)**

Ibn Arabi kaže: „Od njegovih uzvišenih imena je onaj koji je Uzvišen. On je Uzvišen svojim bićem ili šta? Jer ne postoji ništa osim On... " (Fususul-hikem, 76)

Ibn Arabi za riječi Uzvišenog: „*I od te duše je stvorio drugu njegovu...*" kaže: „I nije oženio osim sam sebe."
(Fususul-hikem, 78)

I kaže: „Onaj ko je sam po sebi Uzvišen je onaj ko ima takav stepen u kojem su utopljene sve stvari koje postoje tako da ga nijedna osobina od njih ne mimoiđe bilo da se radi o onim pohvalnim a na osnovu akla-pameti, Šerijata ili običaja ili da se radi o onim lošim na osnovu akla, Šerijata i običaja. A to ne pripada nikome osim imenu Allah posebno." **(Fususu-hikem, 79)**

Ovaj pokvarenjak ne samo da ugoni u laž poslanike u pogledu stvari od gajba o kojima su nas obavjestili od Allaha, Azze ve Dželle, već laže i u pogledu stvari koje su opipljive i vidljive.

U svome učenju o ***vahdetul-vudžudu*** tvrdi da ne postoji ništa osim Allaha, Azze ve Dželle, tvrdeći da je On lično suština stvorenja. Na osnovu toga ne postoji razlika između meleka i šejtana, mumina i kafira, halala i harama, između onih koji obožavaju sunce i mjesec, i onih koji nevjeruju u njih. I ne samo to već tvrdi da su Džennet i Džehennem obadvoje mjesto uživanja i da će stanovnici Džehennema uživati kao i stanovnici Dženneta.

U tom kontekstu u stihovima veli:
U njemu je nedostižno uživanje, a ako uđu u kuću tuge i
nesreće, u njoj će uživati u vječnim baštama
između njih će prilikom otkrovenja biti razlika
a azabom je nazvan zbog azbeta - lijepog okusa...

Ovo je jedan od šejtansko ibliskih primjera u tumačenju prljave akide ***vahdetul-vudžuda*** koju je nazvao ***'fessul-hikmeti'***- crpljenje mudrosti o jedinstvu iz riječi upute.

Ne stidi se ovaj lažac da otvoreno i nedvosmisleno opisuje Uzvišenog Allaha, Azze ve Dželle, svim lošim osobinama. Tako za polni odnos tvrdi da je dokaz akide vahdeta - jedinstva.

Za Uzvišenog Allaha, Azze ve Dželle, kaže: „On je i dobro i prljavo. Svijet je u obliku 'hakka-istine', a insan ima dva oblika." **(Fususul-hikem, 222)**

Kaže: „Viđenje 'Istine' u ženi je potpunije jer on tada vidi 'Istinu' kroz činioca (fa'ila) i učinjenog (munfe'ila). Zbog toga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, volio žene zbog potpunog viđenja 'Istine' u njima. 'Istinu' ne može vidjeti onaj ko je labav i nepristupačan. I viđenje ne može biti osim u tvari. Viđenje 'Istine' u ženama je najveće i najpotpunije."
(Fususul-hikem, 217)

Ne postoji na licu zemlje pokvarenija i grješnija akida (vjerovanje) od one s kojom je došao ovaj pokvarenjak a koju je obznanio u knjizi ***'Fususul hikem'***. Ovu akidu je raščlanio i potanko objasnio te u prozi predstavio u svojoj velikoj enciklopediji ***'Futuhat mekijje'***, koju je napisao u četiri velika toma.

U uvodu knjige između ostalog kaže: „Pošto me je zbunila ova spoznaja napisao sam stihove po propisu tarikata radi te spoznaje:

Gospodar je istina.
I rob je istina.
E pa ko je sada mukellef (onaj ko je dužan izvršavati propise)
Ako kažeš rob, pa on je mrtvac.
A ako kažeš Gospodar, pa ko onda propisuje obaveze?
On se pokorava Sebi ako hoće sa stvorenjima.

Zatim je podjelio ovu nevjerničku akidu u svojoj knjizi kazavši: „Što se tiče akide 'posebnog zaključka' o Uzvišenom Allahu nju smo posebno izdvojili u ovoj knjizi zbog činjenice da je pamet većine ljudi pod koprenom i kratkovidna." **(Fususul-hikem, 47)**

Metodologija ibn Arabija u njegovim djelima

Svoje spise **ibn Arabi** temelji na spletkama, mudrovanju i prevari, i to tako što ne tumači Kur'an i hadis u kontekstu u kojem su objavljeni. Također se služi lažima te sebi pripisuje da posjeduje Božansko znanje, te da je on jedini spoznao i otkrio ono što niko nije od stvorenja. I pored svega on se poziva na iskrenost, znanje, bogobojaznost i vjeru, a činjenica je da na zemlji ne postiji veći lažac od njega.

Tako mi Allaha kada čitam njegovu knjigu i to uporedim sa onim što je rekao Iblis kada mu je bila naređeno da učini sedždu Ademu, alejhi selam, pa je on to odbio i uzoholio se, te kada mu je rečeno: ***"I neka je na tebe Moje proklestvo do Sudnjeg dana."*** . Kada to uporedim sa ovim lažljivcem koji je o Allahu izrekao ono što nisu rekli ni kršćani ni židovi, ni mušrici od arapa i nearapa, mislim da je Iblis u momentu kad ga je Allah prokleo bio manji grješnik i zločinac od njega. Iako je Iblis poslije toga postao pokretač i misionar cjelokupnog širka.

Iako su ibn Arabi i njemu slični produkti prokletog Iblisa oni su u svom nevjerstvu i svojim teškim riječima o Allahu, Azze ve Dželle, izrekli ono što ni sam Iblis nije izrekao.

Sam Iblis je pravio razliku između Stvoritelja i stvorenja, između Gospodara Jakog i Moćnog, i između slabašnih stvorenja koji trebaju Allaha i zaštitnika.

A što se tiče **ibn Arabija** i njemu sličnih oni su Iblisa, Džibrila, poslanike, nevjernike, nesretnike i sva stvorenja učinili Stvoriteljem lično. Te po njima ne postoji ništa drugo osim On.

Sobom stvara za Sebe i ne postoji niko pored Njega. Za njega je iman i kufr, halal i haram, sestra i strankinja, prilazak ženi i prilazak muškarcu itd., za njega je sve ovo jedno. Sve ovo je oko Gospodara, Njegova stvarnost i Njegova djela. Neka je uzvišen i daleko Allah od onoga kako Ga on opisuje.

Allaha, Subhanehu, molimo da nam oprosti zbog spominjanja njihovog vulgarnog govora i kufra. Mi ovo radimo samo zbog toga što su ovi zločinci u očima mnogih glupana, koji su utonuli u nemar kao i mnogih heretika smutljivaca, evlije - Allahovi štićenici i dobri ljudi.

Islamska ulema je u svakom vremenu odgovarala na laži ovih zločinaca.

Odgovor Ibn Tejmijje na laži Ibn Arabija u pogledu akide *'vahdetul-vudžud'*

Šejhul-islam Ibn Tejmijje kaže: „Neki od njih su otišlo tako daleko da kada susretnu golobradog mladića naklone mu se misleći kako se Gospodar pokazao u liku nekog od njih i kažu: "On je pobožnjak u svojoj isposničkoj kućici a ovo su otkrovenja ljepote." Neki od njih prime golobrada mladića a zatim kažu: "Ti si Allah." Spominje se da je neki čovjek došao kod svog sina i ustvrdio kako je on Allah Gospodar svjetova ili da je stvorio nebesa i zemlju. Ili nekada neko od njih rekne svome ortaku u sijelu: "Ti si stvorio ovo", ili ti si On i druge slične izraze.

Neka Allah, Azze ve Dželle, osramoti one koji su za boga uzeli mjesto po kojem gaze. Neka je na njih prokletstvo, Allaha, meleka i svih ljudi. Allah od njih neće primiti ni farza ni nafile.

Svako onaj ko za govor ovih kaže: "Ovi ljudi u svome govoru imaju skrivene tajne i unutarnju istinu. To su istine koje nije otkrio i spoznao niko osim posebni od posebnih stvorenja.", on je jedan od dvojice; ili je jedan od velikih heretika i bezbožnika (mulhida) ili je jedan od velikih zabludjelih džahila.

Što se tiče heretika (zindika, otpadnika od vjere) **njega je obaveza ubiti a što se tiče džahila njega je obaveza podučiti o suštini stvari, pa ako i dalje, nakon što mu se dostavi dokaz, ustraje na ovakvoj vrsti griješenja i na ovoj iskvarenoj akidi obaveza je da se i on ubije.**

A što se tiče govora: „Njihove riječi sadrže skrivenu tajnu i unutrašnju istinu koju ne poznaju osim posebna stvorenja.". Ta tajna predstavlja goru vrstu nevjerstva i bezbožništva nego da to to pokazuju javno. Njihov pravac ima preciznosti a ima i nejasnoća i skrivenog koje ne razumiju mnogi ljudi."

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/378-379)

Također **šejhul-islam Ibn Tejmijje** kaže: „**U govoru ovih je više zla nego u govoru kršćana i židova.** U pogledu 'vrste' kod njih je više kontradiktornosti nego što je kod kršćana. Nekada se pozivaju na 'hulul', a to je ubjeđenje kako je Allah, Azze ve Dželle, fizički utopljen u stvorenja a nekada se pozivaju na 'ittihad', a to je, da je On spojen sa stvorenjima a ponekad se pozivaju na 'vahdetul-vudžud', a to je da a ne postoji ništa drugo osim On, i da su stvorenja ustvari On, neuzubillah.

Tako da je pravac i učenje koje zagovaraju samo po sebi puno proturječnosti i kontradiktornosti. Na taj način obmanjuju one koji to ne razumiju. Sve ovo predstavlja kufr vanjštinom i unutrinom što potvrđuje idžma-konsenzus svih muslimana.

Onaj ko sumnja u nevjerstvo ovih nakon što spozna i prouči njihov govor, i nakon što spozna vjeru islam i on postaje kafir kao što postaje kafirom onaj ko sumnja u nevjerstvo kršćana i židova.“

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/367)

Također je rekao **šejhul-islam Ibn Tejmijje**: **„Ne moguće je pojmiti da bi neko iznio pohvalu na ove, osim kafira bezbožnika ili zalutalog džahila.“**

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/367)

Kada je **šejhul-islam Ibn Tejmijje** upitan o knjizi ‘Fususul-hikem’, odgovorio je:

„Ono što sadrži knjiga ‘Fususul-hikem’, i druge knjige koje se povode za pomenutim učenjem predstavlja nevjerstvo vanjštinom i unutrinom (zahiren ve batinen). **A unutarnja značenja tog govora su prljavija od onoga što se može zaključiti iz vanjštine.**

Ovaj pravac se naziva: ‘pravac sljedbenika vahdeta’, ‘sljedbenika hulula’, i ‘sljedbenika ittihada’. Oni sebe nazivaju verifikatorima (muhakkikin) i dijele se na dvije vrste:

Oni koji to učenje pripovjedaju uopšteno kao što je slučaj sa autorom ‘Fususul-hikema’, **Ibn Arabijem** i njemu sličnim, kao što je **Ibn Seb’in**, **Ibn Farid**, **Kavnevi**, **Šusteri**, **Tilmisani**, i drugi koji govore: “Sve što postoji predstavlja jedno.”. I još kažu: “Postojanje stvorenja je postojanje Stvoritelja.”. Ne potvrđuju da jedno postoji odvojeno od drugog, već kažu: “Stvoritelj to su stvorenja a stvorenja su Stvoritelj.”.

I još kažu: “Postojanje kipova je postojanje Allaha, i oni koji su obožavali kipove nisu ništa drugo obožavali do Allaha, Azze ve Dželle.”

I govore: "Zaista se 'istina' opisuje svim onim čime se opisuju stvorenja od loših i osobina manjkavosti.

I govore: "Oni koji su obožavali tele (Musaov narod) nisu ništa drugo obožavali do Allaha, Azze ve Dželle. I to što je Musa grdio Haruna u tom pogledu to je zbog toga što je i Harun njih grdio zbog ibadeta teletu. Po njima je Musa bio od onih koji su dostigli veliki stepen spoznaje (minel-arifine) koji je vidio 'Istinu' u svakoj stvari, i ne samo to već po njima Ga vidi svačije oko.

Po njima je Faraon istinu rekao kada je kazao: "Ja sam vaš najveći gospodar.", kao i druge stvari o kojima govori autor 'Fususul-hikema'.

Jedan od njihovih (sufijskih) najvećih verifikatora (muhakkika) kaže: "**Kur'an je sav širk jer je napravio razliku između Gospodara i roba.** I ne predstavlja pravi tevhid - jednoboštvo osim ono što mi govorimo."

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/364.36)

Šejhul-islam Ibn Tejmijje se opravdava što je morao podrobno objašnjavati i upozoravati na ovakve stvari pa kaže:

„**Da se nisu sljedbenici ovog učenja povećali i proširili, a oni su kod velikog broja ljudi prvaci među njima i učitelji islama, te nosioci tevhida i tahkika, i najvrjedniji ljudi među njima, tako da ih uzdižu iznad poslanika i najvećih učenjaka od ove vjere, da nije svega spomenutog ne bih ni imao potrebe da objašnjavam neispravnost ovakvog učenja uz sve vulgarnosti i pojašnjavam zablude u koje su upali.**

Međutim opšte je poznato da zabluda nema granice i da mozgovi kada se pokvare ne razaznaju u svojim zabludama neke normalne granice. Neka je slavljen Onaj

koji je napravio razlike među ljudima. Pa je neke od njih učinio najboljim među svim svjetovima a druge je učinio zloglasnijim od šejtana. A što se tiče poistovjećivanja ovih sa poslanicima i evlijama to je ravno da se Musejlema Kezzab okarakteriše kao prvakom svih ljudi.

Ovo je problem koji obavezuje vođenje džihada protiv pomenutih bezbožnika, onih koji upropaštavaju i dunjaluk i vjeru (din). "

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/357-358)

U pogledu obaveze negiranja pomenutih nevjerničkih izreka i sramoćenja nosioca spomenute akide kaže **šejhul-islam Ibn Tejmijje**:

„Pomenute izreke i njima slične su najveći batil. Upozorili smo na neke od njih čija smo značenja mogli dokučiti i zašto smo se uvjerili da imaju pokvarena značenja. Obaveza je tako nešto negirati i tome se suprostaviti.

Ovo zlo koje je zastupljeno među mnogim muslimanima obaveznije je negirati nego što je negiranje akaida i vjere kršćana i židova jer zbog nje muslimani neće pasti u zabludu a zbog akide ovih hoće. A pogotovo ako se još zna da je govor ovih opasniji i nosi veće zlo nego što je akaid kršćana, židova i faraona.

Onaj ko spozna značenje njihova govora i učenja, a zatim u to povjeruje postaje munafik protiv kojih je Allah, Azze ve Dželle, naredio džihad. U tom kontekstu On, Azze ve Dželle, kaže: *„Bori se protiv nevjernika i munafika i budi prema njima strog."*

Ako nifak - licemjerstvo, uzme maha njegov nosioc postaje opasniji od nevjernika kitabija, i još će biti u najdubljem ponoru Džehennema.

Ove izreke nemaju osnove čak ako bi se posmatrale i sa jezičkog stanovišta. Cilj ovih izreka je jasno kao što je jasan cilj i akaid židova, kršćana i rafidija-šija.

Oni su na osnovu svog učenja napisali knjige i poeziju a dijelovi njihovog govora se međusobno tumače i dopunjavaju.

Njihova akida (vjerovanje) i njihov cilj su posve jasni i o tome ne raspravlja osim džahil na čije se mišljenje ne treba obazirati.

Obaveza je razotkriti ove ideje kao i one koji se pohvalno izražavaju o ovakvom učenju, kako muslimani ne bi zalutali ili počeli pozitivno gledati na takvo nešto.

Šteta ovog učenja po muslimane je veća od štete otrova koji pojedu a da i ne znaju da je to otrov. Njihova šteta je veća od štete lopova i izdajica za koje neznaju da su lopovi i izdajice.

Što se tiče štete i posljedica koje mogu prouzrokovati dvije pomenute kategorije ljudi one se svode na smrt čovjeka ili otuđivanje njegova imetka. To je dunjalučka nesreća koja može biti uzrokom da mu se Allah, Azze ve Dželle, smiluje na ahiretu.

A što se tiče ovih, oni ljude poje pićem nevjerstva i bezbožništva iz 'posude poslanika i evlija', još se kite odjećom mudžahida na Allahovom putu a svojom unutrinom oni se ustvari bore protiv Allaha, Azze ve Dželle, i Njegova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, **a vanjštinom govore jezikom munafika i nevjernika."**

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/359)

Deklarišu se kao evlije i muhakkikin tako da se čovjek povede za njima u nadi da postane mumin i Allahov evlija - štićenik, a on i neznajući postane munafik i Allahov neprijatelj."

(Šejhul-islam Ibn Tejmijje, Fetava, 2/359)

ZAKLJUČAK

Ovo što smo spomenuli, hvala Allahu, Azze ve Dželle, je dovoljno kako bi se spoznala ova nevjernička akida (vjerovanje).

Širenje znanja i vijesti o ovoj akidi spada u velike obaveze. Nadam se da je u ovome pouka i upozorenje vjernicima da ne nasjednu na govor ovih heretika munafika.